

Arrest

nr. 65 781 van 26 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tirana en beschikt u over de Albanese nationaliteit. Ten tijde van het communisme werd u gearresteerd omwille van diefstal.

In 1996/1997 vervulde u uw legerdienst. U ontdekte daar dat u biseksueel bent en had er gedurende drie maanden een relatie met een man van Russische origine.

In 1998 vertrok u naar Griekenland om er te werken. U had daar een seksuele relatie met een man en met een vrouw.

In 2003 keerde u terug naar Albanië omdat u er een job had gevonden.

Eind 2003 volgde u een cursus Engels en daar kwam u in contact met een evangelische kerk. U bekeerde zich en deed aan zendingsactiviteiten. Zo deelde u publicaties uit over uw geloof. Omwille van uw religieuze activiteiten kende u problemen met uw familie en vooral met uw oom die een zeer vrome moslim is.

In 2005 vluchtte u naar Nederland waar u een asielaanvraag deed.

Enkele maanden later keerde u naar Albanië terug. U kende geen problemen meer met uw familie omdat u gestopt was met het praktiseren van uw religie.

In 2008 of 2009 werd u door de politie meegenomen vanuit een café voor een verificatie. U werd gedurende acht uur vastgehouden en uw lidkaart van de Socialistische Partij (SP) werd weggegooid. Volgens u werd u meegenomen omdat u voor de parlementsverkiezingen propaganda had gemaakt voor de SP.

In februari 2010 begon u een relatie met E. (...) die samen met u in een kapperszaak werkte. Jullie ontmoetten elkaar in uw appartement in Tirana. Daar werd u betrap door uw neef E.H. (...) terwijl u seksuele betrekkingen had met E. (...). U had E. (...) een sleutel gegeven omdat hij met een meisje in uw appartement wou afspreken. Dezelfde avond kwamen uw oom en neven naar uw appartement en u werd gedwongen om met hen mee te gaan. Uw oom zei dat u de familienaam had besmeurd en dat u moest trouwen en een gezin stichten. U gaf hem gelijk en mocht beschikken.

Omdat u vreesde dat u door uw familie zou vermoord worden en omdat u zich in Albanië niet kunt outen als biseksueel besliste u te vluchten. U diende geen klacht in. Sinds jullie betrap werden heeft u geen enkel contact meer gehad met E. (...).

Op 20 mei 2010 verliet u Albanië en u hebt in België asiel aangevraagd op 25 mei 2010. U beschikt over een rijbewijs afgeleverd op 14 februari 2008."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat er nav lacunes in uw verklaringen ernstig getwijfeld kan worden aan uw beweerde biseksuele geaardheid.

Zo bent u niet op de hoogte van de wetgeving mbt tot homoseksualiteit en biseksualiteit in uw land van herkomst. U wist niet eens te vertellen of homoseksualiteit/ biseksualiteit in Albanië strafbaar zijn (CGVS, p. 5).

Verder beweerde u verkeerdelijk dat er in Albanië geen organisaties gevestigd zijn die opkomen voor de rechten van homoseksuelen (CGVS, p. 7).

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie als bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat er wel degelijk organisaties bestaan in Albanië die op actieve wijze de belangen behartigen van LGBT ('Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender').

U zou dergelijke organisaties nooit gevonden hebben (CGVS, p. 7), hetgeen weinig aannemelijk is gezien u toegang had tot het internet en deze organisaties ook op het web actief zijn.

Daarnaast kende u de familienaam niet van uw partner E. (...) met wie u samen was van februari 2010 tot kort voor uw vertrek en met wie u in dezelfde kapperszaak werkte (CGVS, p. 6).

Bevreemdend is ook dat u niet op de hoogte bent van zijn lot vanaf het moment dat jullie door uw neef betrap werden. U deed ook geen enkele poging om hem te contacteren, hoewel u verklaarde in Albanië beschikt te hebben over diens telefoonnummer. U probeerde hem ook niet te bereiken, zelfs niet via sociale netwerksites waarop u naar eigen zeggen wel actief bent (CGVS, p. 11).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat het allerm minst aannemelijk is dat u seksuele betrekkingen zou hebben in uw appartement, waarvan u een sleutel aan uw neef had gegeven zodat deze ongestoord kon afspreken met een meisje. Dit temeer omdat u in het verleden reeds problemen kende met streng religieuze familieleden omwille van uw levenswandel (lid van evangelistische groepering).

Wat er ook van zij, over de door u aangehaalde moeilijkheden met uw familie (streng religieuze en traditionele opvattingen, en bedreigingen nav uw religieuze activiteiten en seksuele geaardheid), dient vastgesteld te worden dat dit problemen zijn van familiale en eventueel meeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard.

Naar aanleiding van uw religieuze overtuiging kende u bovendien geen problemen meer na 2005 omdat u niet langer praktiserend bent (CGVS, p. 5).

Daarnaast hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van de bedreigingen door uw familie omwille van uw biseksuele geaardheid geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. U zou n.a.v de dreigementen geuit door uw familie nooit een beroep gedaan hebben op de politie (CGVS, p. 9,10 en 11). U deed evenmin beroep op een andere instantie (de People's Advocate/Ombudsman).

Uw motivatie om geen klacht in te dienen - met name omdat de politie er niet professioneel is, dicrimineert en een conservatieve visie heeft op homoseksualiteit (CGVS, p. 9, 10 en 11) - kan niet als aanvaardbare uitleg worden weerhouden.

Uit het loutere feit dat u heeft nagelaten zich tot de autoriteiten te wenden, kan niet worden besloten dat diezelfde autoriteiten u zouden weigeren afdoende bescherming te bieden.

In dit verband heeft u eveneens niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen teneinde verdere problemen met uw familie te vermijden.

U stelde weliswaar dat u niet gelooft dat u als biseksueel in Albanië bescherming zou kunnen krijgen. U voegde toe dat u uw geaardheid openlijk wil beleven en niet geheim wil houden (CGVS, p. 11). Deze argumenten kunnen niet worden weerhouden, aangezien uw vrees dienaangaande hypothetisch is en niet wordt ondersteund door concrete elementen.

Er kan immers verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier.

Uit deze informatie blijkt ondermeer dat homoseksualiteit in Albanië niet strafbaar is. Verder blijkt dat er weliswaar nog steeds discriminatie van lesbiennes/ homoseksuelen bestaat binnen de Albanese samenleving maar dat er geen sprake is van een systematische en gerichte vervolging van lesbiennes/homoseksuelen.

Uit deze informatie blijkt bovendien dat het Albanese parlement op 4 februari 2010 een heel moderne antidiscriminatiewet heeft aangenomen, die expliciet discriminatie op grond van seksuele geaardheid en genderidentiteit verbiedt.

Met betrekking tot uw kortstondige aanhouding (meegenomen uit een café door de politie voor verificatie), volgens u omwille van uw activiteiten voor de SP nav de verkiezingen van 2008 of 2009 dient bijkomend toegevoegd te worden dat dit een eenmalig incident betreft en dat u zelf verklaarde geen problemen te hebben gekend met de politie tijdens uw aanhouding of erna (CGVS, p. 9). Bovenstaand voorval is op zich echter onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Treffend in dit verband is ook dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van deze feiten. Gevraagd naar aanhoudingen of arrestaties vermeldde u enkel dat u op zestienjarige leeftijd werd opgepakt (DVZ vragenlijst, p. 2).

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voegde u bovendien toe enkel vervolging te vrezen omwille van uw biseksuele geaardheid en geen andere vrees te hebben (CGVS, p. 12).

Het door u neergelegde rijbewijs bevestigt enkel uw identiteitsgegevens, welke niet ter discussie staan."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift van 26 maart 2011 op een schending van artikel 1, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat het element vrees in de definitie van vluchteling vervat in artikel 1.2. van het Vluchtelingenverdrag, verwijst naar de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling, terwijl, wat de gegrondheid van de vrees betreft, het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging.

Verzoeker volhardt vervolgens dat hij ernstig wordt gediscrimineerd in zijn land van herkomst wegens het feit dat hij tot een sociale groep behoort omwille van zijn seksuele geaardheid.

Hij stelt het bestaan van objectieve feiten te kunnen aanwijzen, verwijst vervolgens naar zijn verklaringen omtrent zijn vrees opgenomen in het gehoorverslag van 20 december 2010 en verwijst ook naar de stukken die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, meer bepaald het rapport Hammarberg "Special report following the visit to Albania to assess the human rights aspects of the events op 21 january 2011 in Tirana", het rapport van PinkNews.com.uk "Hillary Clinton discusses subject of homophobia in Albania", het rapport van Shekulli.com van 20 maart 2010 "Albania: 400 join the homophobic street protests againsts Big Brother contestant", en het rapport van Balkaninsight.com van 4 oktober 2009 "Transvestite Murder Prompts Accusation".

Verzoeker voert ook de schending aan van de "Wet Motivering Bestuurshandelingen" (zie verzoekschrift p.6), zijnde de materiële en de formele motiveringsplicht en stelt dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid overschreden heeft.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal zich ook enkel beperkt tot standaardoverwegingen.

Verzoeker voert aan dat kennis van wetgeving over homoseksualiteit niets te maken heeft met zijn seksuele geaardheid en dat uit zijn verklaringen ontegensprekelijk blijkt dat hij homo is.

Verzoeker stelt dat het "Lesbian, Gay, Bisexual Transgender" (LGBT) in zijn land geen effectief kantoor heeft waar homo's en lesbiennes met hun problemen terecht kunnen. Het volstaat volgens hem dan ook niet om op het internet aanwezig te zijn indien homo's en lesbiennes in het land zelf geen fysieke communicatie met deze organisatie kunnen voeren. Hij merkt op dat de commissaris-generaal ook heeft nagelaten het kantooradres van LGBT weer te geven.

Verder stelt verzoeker dat in zijn land van herkomst homo's en lesbiennes geconfronteerd worden met ernstige discriminatie en systematische vervolging omwille van hun seksuele geaardheid en blijkt, aldus verzoeker, uit de informatie dat hen geen bescherming geboden wordt.

Verzoeker meent dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij de familienaam van zijn partner E. niet kende, daar aangezien homoseksualiteit een geheime zaak is in zijn land, homo's en lesbiennes vervolgens verzoeker- niet toe neigen om informatie omtrent hun identiteit bekend te maken.

Verzoeker verwijst nogmaals naar de stukken toegevoegd aan zijn verzoekschrift en stelt dat hieruit blijkt dat hij als homo geen beroep kon doen op de autoriteiten in zijn land uit vrees gediscrimineerd en opgepakt te worden.

Verzoeker besluit dat gezien de ernstige discriminatie en systematische vervolging van homo's en lesbiennes in zijn land van herkomst, waaronder het gebrek aan veiligheid en bewegingsvrijheid voor deze personen, de bestreden beslissing toepassing diende te maken van de regelgeving betreffende de subsidiaire bescherming.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.4. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is

voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad is van mening dat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen.

Vooreerst staat in de bestreden beslissing te lezen dat er ernstig dient getwijfeld te worden aan verzoekers voorgehouden seksuele geaardheid;

“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat er nav lacunes in uw verklaringen ernstig getwijfeld kan worden aan uw beweerde biseksuele geaardheid. Zo bent u niet op de hoogte van de wetgeving mbt tot homoseksualiteit en biseksualiteit in uw land van herkomst. U wist niet eens te vertellen of homoseksualiteit/ biseksualiteit in Albanië strafbaar zijn (CGVS, p. 5). Verder beweerde u verkeerdelijk dat er in Albanië geen organisaties gevestigd zijn die opkomen voor de rechten van homoseksuelen (CGVS, p. 7). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie als bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat er wel degelijk organisaties bestaan in Albanië die op actieve wijze de belangen behartigen van LGBT (‘Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender’). U zou dergelijke organisaties nooit gevonden hebben (CGVS, p. 7), hetgeen weinig aannemelijk is gezien u toegang had tot het internet en deze organisaties ook op het web actief zijn. Daarnaast kende u de familienaam niet van uw partner E. (...) met wie u samen was van februari 2010 tot kort voor uw vertrek en met wie u in dezelfde kapperszaak werkte (CGVS, p. 6). Bevreemdend is ook dat u niet op de hoogte bent van zijn lot vanaf het moment dat jullie door uw neef betrappt werden. U deed ook geen enkele poging om hem te contacteren, hoewel u verklaarde in Albanië beschikt te hebben over diens telefoonnummer. U probeerde hem ook niet te bereiken, zelfs niet via sociale netwerksites waarop u naar eigen zeggen wel actief bent (CGVS, p. 11). Ten slotte dient opgemerkt te worden dat het allerm minst aannemelijk is dat u seksuele betrekkingen zou hebben in uw appartement, waarvan u een sleutel aan uw neef had gegeven zodat deze ongestoord kon afspreken met een meisje. Dit temeer omdat u in het verleden reeds problemen kende met streng religieuze familieleden omwille van uw levenswandel (lid van evangelistische groepering).”

Verzoeker stelt dienaangaande in zijn verzoekschrift (zie p. 7) dat *“kennis van wetgeving niets met zijn seksuele geaardheid te maken heeft. Uit zijn verklaring bij het Commissariaat-generaal blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker een homo is.”*

De Raad antwoordt dat van iemand die zijn land van herkomst ontvlucht heeft omwille van zijn seksuele geaardheid inderdaad niet mag worden geeist dat hij nauwkeurige juridische informatie kan verstrekken over de homoseksualiteit, maar dat in redelijkheid wel verwacht mag worden dat hij duidelijke verklaringen aflegt omtrent deze problematiek op legaal en maatschappelijk vlak, waaruit kan afgeleid worden dat hij er effectief in geïnteresseerd en betrokken bij is.

Het feit dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal niet kon antwoorden op de vraag of homoseksualiteit strafbaar is in zijn land van herkomst (zie verhoorverslag van 20 december 2010, p. 5: *“Daar heb ik geen idee van heb wet niet gelezen. Toen ik soldaat was was het niet toegelaten in het leger.”*), doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker stelt dat uit zijn verklaringen ontegensprekelijk blijkt dat hij homo is maar onderbouwt deze bewering niet met concrete argumenten. De Raad merkt op dat het louter tegenspreken van de argumenten van de commissaris-generaal niet in staat is deze te weerleggen.

Verzoekers verweer dat LGBT geen effectief kantoor heeft in Albanië, wordt niet aanvaard als een excuus voor het feit dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er in zijn land geen organisaties gevestigd zijn die opkomen voor de rechten van homoseksuelen.

Ook de opwerping in het verzoekschrift (zie p. 8) dat “*de Commissaris-generaal (heeft) nagelaten het kantooradres van LGBT weer te geven*” doet geen afbreuk aan verzoekers onwetendheid aangaande het bestaan van een organisatie in Albanië die opkomt voor de rechten van homoseksuelen.

Verzoekers verweer dat hem niet ten laste kan worden gelegd dat hij de familienaam van zijn partner E. niet kende, daar homoseksualiteit een delicate aangelegenheid is, wordt ook niet aangenomen. Gezien verzoeker verklaarde dat hij met E. gedurende een aantal maanden een relatie onderhield en ze samen in dezelfde kapperszaak werkten, is het verre van onredelijkheid van verzoeker te eisen dat hij de familienaam van zijn vriend kent.

Verder werd in de bestreden beslissing correct gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn probleem geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]”

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad verwijst in dit verband eerst naar de informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, zoals verwoord in de bestreden beslissing:

“Uit deze informatie blijkt ondermeer dat homoseksualiteit in Albanië niet strafbaar is. Verder blijkt dat er weliswaar nog steeds discriminatie van lesbiennes/ homoseksuelen bestaat binnen de Albanese samenleving maar dat er geen sprake is van een systematische en gerichte vervolging van lesbiennes/homoseksuelen. Uit deze informatie blijkt bovendien dat het Albanese parlement op 4 februari 2010 een heel moderne antidiscriminatielwet heeft aangenomen, die expliciet discriminatie op grond van seksuele geaardheid en genderidentiteit verbiedt.”

Uit deze informatie van het Commissariaat-generaal blijkt inderdaad dat homoseksuelen op verschillende vlakken discriminatie kunnen ondervinden. De Raad benadrukt echter dat het feit dat homoseksuelen gediscrimineerd kunnen worden, niet toelaat te besluiten dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in asielrechtelijke zin bestaat. Om evenwel tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van dien aard te zijn, dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoeker heeft dit in casu niet aangetoond en heeft nagelaten concrete stavingselementen aan te brengen, waardoor de erkenning van de vluchtelingenstatus alsook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus met rede kon worden geweigerd.

Uit bovenstaande informatie van de commissaris-generaal kan evenmin worden besloten dat verzoeker geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de nationale autoriteiten.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in zijn nota stelt dat uit het feit dat verzoeker van mening is dat de politie in zijn land niet professioneel is, discrimineert en er een conservatieve houding ten aanzien van homoseksualiteit op nahoudt, niet zonder meer besloten kan worden tot een gebrek aan bescherming vanwege de autoriteiten.

Het blijkt dat verzoeker geen enkele poging ondernam om nationale bescherming te verkrijgen, terwijl de nationale overheid net geen bescherming kan bieden indien ze niet op de hoogte wordt gebracht van verzoekers problemen. Evenmin heeft verzoeker een poging ondernomen om bescherming te bekomen van andere personen, organisaties of instanties binnen Albanië, zoals bijvoorbeeld People's Advocate of de Ombudsman. Dit gebrek aan initiatief in hoofde van verzoeker keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Ten slotte werd in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen teneinde verdere problemen met zijn familie te vermijden.

Opgemerkt wordt dat verzoeker de argumentatie in de bestreden beslissing met betrekking tot een mogelijk intern vluchtalternatief, onbesproken laat in zijn verzoekschrift.

De Raad herhaalt dat om als vluchteling te worden erkend, er onder meer vereist wordt dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

In casu werd vastgesteld dat verzoeker het niet aannemelijk kan maken waarom hij, om aan de problemen met zijn familie te ontkomen, zijn leven niet in een ander deel van Albanië zou kunnen verder zetten. De puur hypothetische verklaring van verzoeker dat hij zijn geaardheid openlijk wil beleven en niet geheim wil houden, werd terecht niet weerhouden als een uitleg waarom geen binnenlands vestigingsalternatief voor hem zou openstaan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

2.6. Wat betreft het argument van verzoeker (zie verzoekschrift, p. 5) dat hij behoort tot de sociale groep van homoseksuelen in Albanië, dient te worden opgemerkt dat zelfs al zou worden aangenomen dat hij deel uitmaakt van dergelijke sociale groep, een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep dient aan te tonen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu werd besloten, is het louter behoren tot een bepaalde sociale groep op zich dan ook geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient het bijgevolg ook niet nader onderzocht te worden.

2.7. Waar verzoeker meermaals verwijst naar de vier documenten die hij heeft gevoegd aan zijn verzoekschrift, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft –zoals hierboven werd uiteengezet- hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Evenmin zijn deze stukken dienend om een gebrek aan bescherming vanwege de nationale autoriteiten aan te tonen, aangezien ze in hoofdzaak de houding van de publieke opinie ten aanzien van homoseksuelen betreffen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. In geen geval heeft de commissaris-generaal zich –zoals ten onrechte wordt voorgehouden door verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 7)- beperkt tot standaardoverwegingen.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas.

Op de opmerking van verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 9) dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd, wordt er op gewezen dat het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE